

PETŐCZ ANDRÁS

VISSZATÉR A MÚLT

Valahonnan mélyről jön fel a múlt,
 a múlt, ami voltam.

Jön felém, és én
 itt fekszem, holtan.

Valahonnan távolról üzennek ők,
 ők, akik nincsenek már.

Integetnek, és kiabálnak,
 de megkötöz a halál.

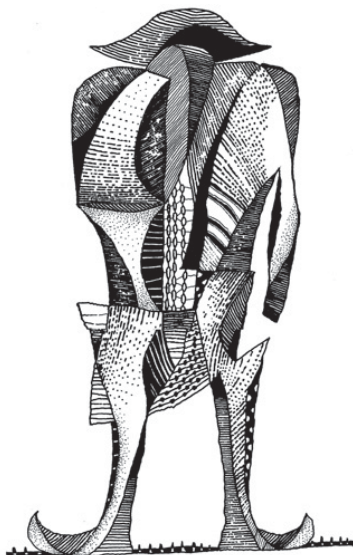
Ki voltam, és mivé lettem?

Egyetlen perc az egész —
 Valami elsuhant felettem.

Döbbszentem nézem, hogy közelednek,
 mindazok, akik én voltam itt.

S látom, hogy a testem egyre csak lapít.

Szenti Ernő grafikái

A SZOMORÚSÁG PUSZTULÁSA

Azt mondják, kevesen tudják,
mi is a Boldogság.
Nos, én sem tudhatom.
Csak azt látom, hogy azok,
akik nem én vagyok, azok
mind-mind boldogok körülöttem.
Talán csak a múlt, ami néha-néha
kicsinke boldogság-felhővel ugyan,
de megérinti az arcomat.
Talán csak a múlt, ami néha-néha
még elúzi belőlem a rosszkedvetem.
Majd ha a Bárány!
Ha a Bárány elsikoltja magát,
akkor elmúlik minden.
A szomorúság is meghal,
mindenekkel.